

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12286** по описа за **2019** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за финансов надзор /КФН/ срещу Решение № 190839 от 13.08.2019 г., постановено по н. а. х. дело № 21925/ 2018г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13 състав. С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № Р-10-1089/ 29.11.2018г., издадено от изпълняващ правомощията на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма] на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2 пр.2 вр. ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ), е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.20, ал.2 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз.

С касационната жалба се релевират основания за незаконосъобразност на оспореното решение, поради неправилно тълкуване на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Отправено е искане да бъде постановено решение, с което да се отмени оспореният съдебен акт и да се потвърди наказателното постановление.

Касаторът, редовно призован, се представлява в открито съдебно заседание от

юрисконсулт В., която поддържа жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, редовно призван, не се представлява в открито съдебно заседание. Не ангажира нови доказателства.

Представителят на Софийската градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС на 26.02.2018 г. пред ЗД [фирма] е заведена застрахователна претенция № [ЕГН]. На 08.03.2018 г. от застрахователното дружество е изготвен доклад № 181000554801, с който е определено обезщетение в размер на 533,07 лв. На 02.08.2018 г. е изплатено застрахователно обезщетение в размер на 533,07 лв. По случая е извършена проверка, при която е установено, че обезщетението не е определено съгласно изискванията на Методика за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с което е нарушена разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. За констатираното нарушение е съставен АУАН с № Р-06-1011/ 11.09.2018г., въз основа на който е издадено процесното НП, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева.

От правна страна въззивната инстанция е приела незаконосъобразност на НП поради нарушение на императивните изисквания на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН относно описанието на нарушението. Този извод е неправилен.

Описанието на нарушението както в АУАН, така и в НП е достатъчно конкретно и не препятства възможността наказаното лице да разбере какво е административнонаказателното обвинение срещу него. Нарушението е индивидуализирано не само чрез посочване на коректната правна норма, но и чрез словесно описание на изпълнителното деяние и описание на обстоятелствата, при които е било извършено, начина и средствата за осъществяването му. Неправилно районният съд приема, че не е ясно по какъв начин е формирано по-високото застрахователно обезщетение. Освен от последователно описаните в АУАН и НП несъответствия с Методиката при определянето му, начинът на формиране на по-високия размер на обезщетението е ясен за дружеството, доколкото именно то, прилагайки Методиката, само е прекалкулирало първоначално определеното обезщетение в размер на 533,07 лв. и с писмо вх. № 91-02-977/ 17.08.2018 г. е

уведомил КФН, че щетата е прекалкулирана като стойността на обезщетението възлиза на 667,47 лв. (какъвто е размерът на обезщетението, посочен в НП като коректен) и е извършено доплащане на стойност 134,40 лв. Тези действия на застрахователя потвърждават, че за него не е била налице никаква неяснота относно начина на определяне на обезщетението, напротив – застрахователят сам е изчислил и приел като коректен завишеният размер на обезщетението, посочен в НП, което обстоятелство се установява от изходящ от него свидетелстващ документ.

Безспорно се установява от доказателствата по делото, че не е спазен нормативно установеният ред за определянето на размера на вреди на МПС. Този ред е даден в чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г., като изрично се препраща към Методиката за уреждане на претенции за обезщетение за вреди, причинени на МПС съгласно Приложения № 1 - 6 от Наредба № 24 от 2006 г. Изискванията на Методиката са задължителни за застрахователите при определяне на обезщетение по претенция, заведена на основание задължителната застраховка „Гражданска отговорност“. В случая е налице несъответствие на калкулираните по претенцията количество допълнителни материали за боядисване със заложените разходни норми за автомобили от клас „В“ по чл.14 от Методиката и сервизно нормовреме за труд за ремонт на детайл „преден капак“ – 3 степен на увреждане, за автомобили клас „В“ с приетите и заложените нормовремена в Приложение № 5 на Методиката. Не са начислени и разходи за ползване на бояджийска камера съобразно т. 5.2 от Приложение № 5 на Методиката. Приетата цена за изчисляване на обезщетението за авточастите за подмяна като нови е на база оферта от доставчик на авточасти. Съгласно Методиката цените на новите части се приемат от ценоразпис Е. S. К. или друг източник (хартиен или електронен), коригирани с коефициенти съобразно групирането на МПС според вида им и годините от датата им на производство. Офертата от доставчик на авточасти не попада в хипотезата за друг източник, съпоставим с ценоразпис Е. S. К..

Случаят не е маловажен и не следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобрази характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица.

Предвид изложеното, обжалваното съдебно решение като постановено при неправилно приложение на материалния закон, следва да бъде отменено. Доказано е извършване на административното нарушение от дружеството-ответник, АУАН и НП са издадени от компетентни органи и без допуснати във фазата на административнонаказателното производство процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на ЗД [фирма].

Изложеното обуславя извод за законосъобразност на НП и за неправилност на отменящото го съдебно решение, което следва да бъде отменено по реда на касационния съдебен контрол.

При този изход на спора, своевременно заявеното искане и на основание чл.63, ал.3 вр. ал.5 ЗАНН на касатора се следва юрисконсултско възнаграждение, което съдът съобразно чл.37 ЗПП вр. чл.27е НЗПП с оглед обема и качеството на процесуалната защита на АНО определя на 120 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.2 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 190839 от 13.08.2019 г., постановено по н. а. х. дело № 21925/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13 състав, вместо което постановява:
ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-1089 от 29.11.2018г., издадено от изпълняващ правомощията на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма] на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2 пр.2 вр. ал.1, т.2 от КЗ, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.20, ал.2 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз.
ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор 120 /сто и двайсет/ лв. юрисконсултско възнаграждение.
Решението не може да се обжалва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: